אפילו תימא רבי יהודה היא. מתני' דשין בין נדר לנדבה דלר' יהודה נמי שאני ליה וכי קאמר ר' יהודה טוב נדר ומשלם הייבו דאמר בלשון נדבה אבל בנדר לא אמר: **מ"ש** (ג) **נדר דלא כו' דאתי בה לידי תקלה.** כדלעיל: **לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם.** (שאין באין) כלומר שהם מתיירלאים שלא יעשו שום חטא ורוצין להביא קרבן להתכפר עליהם לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם מה היו עושין כדי שיתחייבו קרבן שאין מביאין קרבן חטאת אלא על חטא ממש עניין אחר לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם שאין באין לידי שום תקלה ושום חטא שיתחייבו קרבן חטאת: **אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא, שלמים מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני לחמה מתנדב ומביא, אבל בנזירות לא התנדבו כדי שלא יקראו חוטאין שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש** אמר אביי: שמעון הצדיק, ורבי שמעון, ור' אלעזר הקפר שיטה אחת הן, דנזיר חוטא הוי שמעון הצדיק ורבי שמעון הא דאמרן, ורבי אלעזר הקפר ברבי אומר: **ר' אלעזר הקפר ברבי אומר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים ק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה, מבאן בל הנשבע בתענית נקרא חוטא** (ד"ר) קרא בנזיר טמא כתיב: **משום דשגה בחטאת הוא:** **מתני' האומר (לחבירו) *קונם קונם קונם הרי אלו כיוניין לקרבן, חרם חרם חרם הרי אלו כיוניין לחרם, נזיר נזיר נזיר הרי אלו כיוניין לנזירות, שבועה שקונם נדר במותי הרי אלו כיוניין לשבועה: גמ' איתמר *כיוניין ר' יוחנן אמר לשון אומות הן ר"ש בן לקיש אמר לשון שברו להם חכמים להיות נדר בו וכן יהודא אומר בחדש אשר ברא מלבו" וטעמא מאי תקינו רבנן כיוניין דלא לימא "קרבן", ולימא "קרבן", דילמא אמר "קרבן להה", ולימא "קרבן להה", דילמא אמר "קרבן להה" ולא אמר קרבן' וקא מפיק שם שמים לבטלה, ותניא *) רבי שמעון אומר מנין**

*) [ת"כ ויקרא פרשה ב פ"ש]

אפילו תימא רבי יהודה היא כי א"ר יהודה בנדבה בנדר לא אמר, והלקתני **טוב מזה ומזה נודר זמקיים תני' נודב ומקיים** מ"ש נודר דלא, דילמא אתי בה לידי תקלה, נדבה נמי דילמא אתי (ה) לידי תקלה? רבי יהודה לטעמיה דאמר "אדם מביא כבשתו לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה, חינה נדבה דקרבנות, נדבה דנזירות מאי איכא למימר? רבי יהודה לטעמיה דתניא **רבי יהודה** אומר חסידים הראשונים היו מתאוין להביא קרבן חטאת לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם מה היו עושין עומדין ומתנדבין נזירות למקום כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום ר' שמעון אומר לא נדרו בנזיר אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא, שלמים מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני לחמה מתנדב ומביא, אבל בנזירות לא התנדבו כדי שלא יקראו חוטאין שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש אמר אביי: שמעון הצדיק, ורבי שמעון, ור' אלעזר הקפר שיטה אחת הן, דנזיר חוטא הוי שמעון הצדיק ורבי שמעון הא דאמרן, ורבי אלעזר הקפר ברבי אומר: ר' אלעזר הקפר ברבי אומר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים ק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה, מבאן בל הנשבע בתענית נקרא חוטא (ד"ר) קרא בנזיר טמא כתיב: משום דשגה בחטאת הוא: **מתני' האומר כו'.** (ו) האומר ככר זה עליך חרם" או שאמר נזיר נזיר פזיר, הריני נזיר אם אוכל ככר זה או שאמר נזיר הוי, כליון עלי בעיר: **שבועה.** שלא אוכל ככר זה" או שקונם הרי אלו כיוויים לשבועה והוי כליון עצבי ממש: **נדר במותי:** כמו מומתא לשון שבועה: **גמ' איתמר כיוויין.** דקתני במתני': **רבי יוחנן אמר לשון אומות הן.** דהכי משתבעי אומות וכי נדרי או משתבעי משתבעו בהני לשונות וישראל נמי כי אמר בהאי לישנא מיתסר דהתורה אמרה כי ידור בכל לשון הנדר **לשון שבדו להן חכמים.** הני לשונות מלאו להם חכמים שיהו נודרין בהן: **תקינו חכמים כיוויין דלא לימא קרבן.** בשם דאמרינן בשלמא (עירובין ל' כא:) קודם שבא שלמה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אוזנים עד שבא שלמה ותיקן לה אוזנים דכתיב אזן ותיקר תיקן משלים הרבה שגזר על השגיות כי היכי דלא לפגעו באיסורא דאורייתא הכי נמי תקינו רבנן כיוויין לנדרים דהנודר בהני כיוויין כאילו נודר בקרבן עצמו וכן בכיוויי חרם וכגון נמי ומרמתם את משמרתי (ויקרא יח) עשו משמרת למשמרתי כי היכי דלא ליתי למינדר בנדר דאורייתא דאתי למימר נמי קרבן להה' והייבו דתנן (תמורה פ"ג מי"ג) נדרים סיג לפרישות שתיקנו אלו כיוויין כדי להפרים האדם מן העבירה: מנין

תני טדב ומקיים. ור' יהודה דרים להו לקראי כר' מאיר דטוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר מיהו בהא פליג עליה דר' מאיר דלרבי מאיר קרא דנקט נודר הוא הדין לעובד, ולדידיה דוקא נודר אבל עובד טוב מזה ומזה: **רבי יהודה לטעמיה.** דאמר דכשרין מתאוין להביא קרבנות של חובה ומתוך כך הם עובדין בזיר וכיון שלבוטה זו הם עושים מיקרי נדבה: ד' מיני לחמה. ממן וג' מיני מלח חלות רקיקין רבוכין: **כולן בשעה אחת הן.** מיהו לא אמרו ממש דבר אחד דלשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא הוא שנקרא חוטא ולאו משום דמצער עצמו אלא משום דמתחרט ואילו לר' שמעון ולר' אלעזר הקפר אפילו נזיר טהור נקרא חוטא מיהו כולן שוין **דאיכא חטא בנזירות: והדין קרא בנזיר טמא כתיב.** לר' שמעון ולרבי אלעזר הקפר פריך דאילו לשמעון הצדיק לא קשיא מידי דאיהו קאמר דוקא נזיר טמא נקרא חוטא: **משום דשגה בחטאת.** שציער עצמו ולשמא ויאורא דעל הנפש" קא דריש, דאי מחטא טומאה בלאוד קאמר, הוה ליה למיכתב 'מאשר חטא' ואו לא 'על הנפש' ל"ל: **מתני' הרי אלו כיוויין לחרם.** ובגליל אפילו בסתם אסור דמשמע חרמי גבוה לפי שאין מכירין בחרמי הגיס ובי'הודה דוקא במפרש חרם של בדק הבית וכדאיתא לקמן בפ' ואלו מותרין (דף יח:): **נדר במותי הרי אלו כיוויין לשבועה.** במותי כיוי למשה בשבועת משה כדכתיב (שמות ה') ויואל משה והכי איתא בירושלמי והאי דקאמר נדר במותי ולא קאמר שבועה שקוקה במותי אפרש בגמ' בס"ד: **גמ' לשון אומות הם.** דקרו קרבן בהני ליסני: שבדו להם חכמים. שחדשו מלבם: דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן. ומש"ה תקנו קונם כי היכי דלימא קונם בלחוד דאילו אמר קרבן אמר לשם כליסנא דקרא ובחרמים נמי אע"ג דביהודה לא סגי ליה בחרם בלחוד שסתם חרמים ביהודה אינם לבדק הבית מיהו אם אמר חרם הוא אמר לשם בדכתיב אבל כי אמר חרך כיון דאלו ליסנא דקרא הוא לא הוה אמר לשם אלא לבדק הבית: וכ"ה

תני יהודה לטעמיה. דאמר דכשרין מתאוין להביא קרבנות של חובה ומתוך כך הם עובדין בזיר וכיון שלבוטה זו הם עושים מיקרי נדבה: ד' מיני לחמה. ממן וג' מיני מלח חלות רקיקין רבוכין: **כולן בשעה אחת הן.** מיהו לא אמרו ממש דבר אחד דלשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא הוא שנקרא חוטא ולאו משום דמצער עצמו אלא משום דמתחרט ואילו לר' שמעון ולר' אלעזר הקפר אפילו נזיר טהור נקרא חוטא מיהו כולן שוין **דאיכא חטא בנזירות: והדין קרא בנזיר טמא כתיב.** לר' שמעון ולרבי אלעזר הקפר דאילו לשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא נקרא חוטא: **משום דשגה בחטאת.** שציער עצמו ולשמא ויאורא דעל הנפש" קא דריש, דאי מחטא טומאה בלאוד קאמר, הוה ליה למיכתב 'מאשר חטא' ואו לא 'על הנפש' ל"ל: **מתני' הרי אלו כיוויין לחרם.** ובגליל אפילו בסתם אסור דמשמע חרמי גבוה לפי שאין מכירין בחרמי הגיס ובי'הודה דוקא במפרש חרם של בדק הבית וכדאיתא לקמן בפ' ואלו מותרין (דף יח:): **נדר במותי הרי אלו כיוויין לשבועה.** במותי כיוי למשה בשבועת משה כדכתיב (שמות ה') ויואל משה והכי איתא בירושלמי והאי דקאמר נדר במותי ולא קאמר שבועה שקוקה במותי אפרש בגמ' בס"ד: **גמ' לשון אומות הם.** דקרו קרבן בהני ליסני: שבדו להם חכמים. שחדשו מלבם: דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן. ומש"ה תקנו קונם כי היכי דלימא קונם בלחוד דאילו אמר קרבן אמר לשם כליסנא דקרא ובחרמים נמי אע"ג דביהודה לא סגי ליה בחרם בלחוד שסתם חרמים ביהודה אינם לבדק הבית מיהו אם אמר חרם הוא אמר לשם בדכתיב אבל כי אמר חרך כיון דאלו ליסנא דקרא הוא לא הוה אמר לשם אלא לבדק הבית: וכ"ה

אפילו תימא רבי יהודה היא כי א"ר יהודה בנדבה בנדר לא אמר, והלקתני **טוב מזה ומזה נודר זמקיים תני' נודב ומקיים** מ"ש נודר דלא, דילמא אתי בה לידי תקלה, נדבה נמי דילמא אתי (ה) לידי תקלה? רבי יהודה לטעמיה דאמר "אדם מביא כבשתו לעזרה ומקדישה וסומך עליה ושוחטה, חינה נדבה דקרבנות, נדבה דנזירות מאי איכא למימר? רבי יהודה לטעמיה דתניא **רבי יהודה** אומר חסידים הראשונים היו מתאוין להביא קרבן חטאת לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם מה היו עושין עומדין ומתנדבין נזירות למקום כדי שיתחייב קרבן חטאת למקום ר' שמעון אומר לא נדרו בנזיר אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא, שלמים מתנדב ומביא, תודה וארבעה מיני לחמה מתנדב ומביא, אבל בנזירות לא התנדבו כדי שלא יקראו חוטאין שנאמר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש אמר אביי: שמעון הצדיק, ורבי שמעון, ור' אלעזר הקפר שיטה אחת הן, דנזיר חוטא הוי שמעון הצדיק ורבי שמעון הא דאמרן, ורבי אלעזר הקפר ברבי אומר: ר' אלעזר הקפר ברבי אומר וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וכי באיזו נפש חטא זה אלא שציער עצמו מן היין והלא דברים ק"ו ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה, מבאן בל הנשבע בתענית נקרא חוטא (ד"ר) קרא בנזיר טמא כתיב: משום דשגה בחטאת הוא: **מתני' האומר (לחבירו) *קונם קונם קונם הרי אלו כיוויין לקרבן, חרם חרם חרם הרי אלו כיוויין לחרם, נזיר נזיר נזיר הרי אלו כיוויין לנזירות, שבועה שקונם נדר במותי הרי אלו כיוויין לשבועה: גמ' איתמר *כיוויין ר' יוחנן אמר לשון אומות הן ר"ש בן לקיש אמר לשון שברו להם חכמים להיות נדר בו וכן יהודא אומר בחדש אשר ברא מלבו" וטעמא מאי תקינו רבנן כיוויין דלא לימא "קרבן", ולימא "קרבן", דילמא אמר "קרבן להה", ולימא "קרבן להה", דילמא אמר "קרבן להה" ולא אמר קרבן' וקא מפיק שם שמים לבטלה, ותניא *) רבי שמעון אומר מנין**

*) [ת"כ ויקרא פרשה ב פ"ש]

אפילו תימא רבי יהודה היא. מתני' דשין בין נדר לנדבה דלר' יהודה נמי שאני ליה וכי קאמר ר' יהודה טוב נדר ומשלם הייבו דאמר בלשון נדבה אבל בנדר לא אמר: **מ"ש** (ג) **נדר דלא כו' דאתי בה לידי תקלה.** כדלעיל: **לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם.** (שאין באין) כלומר שהם מתיירלאים שלא יעשו שום חטא ורוצין להביא קרבן להתכפר עליהם לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם מה היו עושין כדי שיתחייבו קרבן שאין מביאין קרבן חטאת אלא על חטא ממש עניין אחר לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהם שאין באין לידי שום תקלה ושום חטא שיתחייבו קרבן חטאת: **אלא הרוצה להביא עולה מתנדב ומביא שלמים וכו'.** אבל חטאת לא אתי בנדבה ובנזירות נמי לא היו מתנדבין אלא יקרלו חוטאים ומתני' דקתני נדר בזיר דמשמע דכשריס נודרין בנזירות אלו ר' שמעון היא: **כולן שיעה אחת.** דבשיעה אחת משום דעתיהו: **דנזיר חוטא הוי.** משום דנדר: **והדין קרא בנזיר טמא כתיב.** על שם שמיימא לת עצמו בטמא הכפש: **משום דשגה בחטאת הוא.** דעל שם שגגה עצמו בחטאת שלאר עצמו ועוד שמיימא נזירותו להכי כתיב ביה "אשר חטא על הנפש" והוא הדין נמי לשאר נזירין דאיקרו חוטאים וגלי רחמנא בהאי דאיקרו חוטאים ואמרי הדין לכולהו ואמרי גילה בהאי משום דזה שוגה בחטאת שני פעמים ותולין הקולקלה במקולקל: **מתני' האומר קונם.** שאמר קונם ככר זה עלי: **חרם.** (ז) האומר ככר זה עליך חרם" או שאמר נזיר נזיר פזיר הריני נזיר אם אוכל ככר זה או שאמר נזיר הוי כליון עלי בעיר: **שבועה.** שלא אוכל ככר זה" או שקונם הרי אלו כיוויים לשבועה והוי כליון עצבי ממש: **נדר במותי.** כמו מומתא לשון שבועה: **גמ' איתמר כיוויין.** דקתני במתני': **רבי יוחנן אמר לשון אומות הן.** דהכי משתבעי אומות וכי נדרי או משתבעי משתבעו בהני לשונות וישראל נמי כי אמר בהאי לישנא מיתסר דהתורה אמרה כי ידור בכל לשון הנדר **לשון שבדו להן חכמים.** הני לשונות מלאו להם חכמים שיהו נודרין בהן: **תקינו חכמים כיוויין דלא לימא קרבן.** בשם דאמרינן בשלמא (עירובין ל' כא:) קודם שבא שלמה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אוזנים עד שבא שלמה ותיקן לה אוזנים דכתיב אזן ותיקר תיקן משלים הרבה שגזר על השגיות כי היכי דלא לפגעו באיסורא דאורייתא הכי נמי תקינו רבנן כיוויין לנדרים דהנודר בהני כיוויין כאילו נודר בקרבן עצמו וכן בכיוויי חרם וכגון נמי ומרמתם את משמרתי כי היכי דלא ליתי למינדר בנדר דאורייתא דאתי למימר נמי קרבן להה' והייבו דתנן (תמורה פ"ג מי"ג) נדרים סיג לפרישות שתיקנו אלו כיוויין כדי להפרים האדם מן העבירה: מנין

תני טדב ומקיים. ור' יהודה דרים להו לקראי כר' מאיר דטוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר מיהו בהא פליג עליה דר' מאיר דלרבי מאיר קרא דנקט נודר הוא הדין לעובד, ולדידיה דוקא נודר אבל עובד טוב מזה ומזה: **רבי יהודה לטעמיה.** דאמר דכשרין מתאוין להביא קרבנות של חובה ומתוך כך הם עובדין בזיר וכיון שלבוטה זו הם עושים מיקרי נדבה: ד' מיני לחמה. ממן וג' מיני מלח חלות רקיקין רבוכין: **כולן בשעה אחת הן.** מיהו לא אמרו ממש דבר אחד דלשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא הוא שנקרא חוטא ולאו משום דמצער עצמו אלא משום דמתחרט ואילו לר' שמעון ולר' אלעזר הקפר אפילו נזיר טהור נקרא חוטא מיהו כולן שוין **דאיכא חטא בנזירות: והדין קרא בנזיר טמא כתיב.** לר' שמעון ולרבי אלעזר הקפר דאילו לשמעון הצדיק דוקא נזיר טמא נקרא חוטא: **משום דשגה בחטאת.** שציער עצמו ולשמא ויאורא דעל הנפש" קא דריש, דאי מחטא טומאה בלאוד קאמר, הוה ליה למיכתב 'מאשר חטא' ואו לא 'על הנפש' ל"ל: **מתני' הרי אלו כיוויין לחרם.** ובגליל אפילו בסתם אסור דמשמע חרמי גבוה לפי שאין מכירין בחרמי הגיס ובי'הודה דוקא במפרש חרם של בדק הבית וכדאיתא לקמן בפ' ואלו מותרין (דף יח:): **נדר במותי הרי אלו כיוויין לשבועה.** במותי כיוי למשה בשבועת משה כדכתיב (שמות ה') ויואל משה והכי איתא בירושלמי והאי דקאמר נדר במותי ולא קאמר שבועה שקוקה במותי אפרש בגמ' בס"ד: **גמ' לשון אומות הם.** דקרו קרבן בהני ליסני: שבדו להם חכמים. שחדשו מלבם: דילמא אמר לה' ולא אמר קרבן. ומש"ה תקנו קונם כי היכי דלימא קונם בלחוד דאילו אמר קרבן אמר לשם כליסנא דקרא ובחרמים נמי אע"ג דביהודה לא סגי ליה בחרם בלחוד שסתם חרמים ביהודה אינם לבדק הבית מיהו אם אמר חרם הוא אמר לשם בדכתיב אבל כי אמר חרך כיון דאלו ליסנא דקרא הוא לא הוה אמר לשם אלא לבדק הבית: וכ"ה

הגהות הב"ח (ה) גמ' דהכא נמי דילמא אתי בה לידי: (ו) שם דתניא ר' אלעזר הקפר ר"ב מיין ריש מיר מתילת דף ג: (ג) רש"י ד"ה מאי שגא נודר דלא וכו' כדלעיל הס"ד ואח"כ מ"ש היו מתחיין להביא קרבן חטאת לפי שאין הקב"ה מביא תקלה על ידיהן כלומר כל"ל ומיהו שאין באין ממתק: (ד) ד"ה מרק שאמר ככר זה עלי מרק:

גליון הש"ס גם כולן שיעה אחת. ע' סוטה טו ע"א תד"ה סבר לה:

עין משפט נר מצוה

מג א מיי' פ"ח מהל' דרים הל' יח סמג לאוין רמב עוש"ע יו"ד סי' רז:

מד ב מיי' פ"ח מהל' מירות הל' ח סמג עשין קכו:

מה ג מיי' פ"ב מהל' שבועות הל' ה וסמג לאוין רמח עוש"ע יו"ד סי' רלו סעי' י:

מו ד מיי' פ"ב מהל' שבועות הל' ה וס"ח מהל' דרים הל' עו וס"ח מהל' מירות הל"ח סמג סס עוש"ע יו"ד סי' רז וסי' רלו סעי' י:

גוש"א

הגא' מדאיר מטנתנו כר' יהודה

גוש"א

נזיר נקרא חוטא

תוספות

ואבע"א כי קאמר ר' יהודה בנדר אבל בנדבה לא קאמר: **נדבה** נמי אתי לידי תקלה. ומשני ר"י דעמיתים ה"מ לשטויי כדלעיל אלא ניחא ליה לאמוראי בבבי יהודה גופיה וכן בסמוך [בבי] מחזיקים מיימי מר' יהודה מהאי טעמא אמ"ג דהוה מלי לשטויי כדלעיל: **רבי** יהודה אומר אדם מביא בבשמו בעזרה. ואם תאמר ולגיגא קמא דאומקמיא פלוגתייהו בנדר ואפי' בנדר שרי ר' יהודה הא דקתני בהו אדם מביא בבשמו וכו' אלמא מיהא בנדר ואפי' בנדבה לא שרי אלא בבה"ג לכ"ם בנדר דמיתסר עלה מובה קמ"ל ומ"ם ואם בתוספתא קתני ר' יהודה אמר מזה ומזה ש"מ דלגיגא איסורא קאמר וי"ל דלטולם עלה מובה קמ"ל סך בריתה ולא משום איסורא קאמר ואיידי דאייבי ר"מ טוב מזה ומזה דלגיגא איסור קאמר ר"מ מ"ל יהודה נמי אתי ליגא טוב מזה ומזה ולגיגא לגיגא עלה מובה קמ"ל ולא לגיגא איסור קא"ל והשתא משקיע ליגא בתנא דנדרים אמר לכ"ע אפי' לר' יהודה וכן לגיגא קמא אפי' לר"מ בנדבה: **אדם** מביא בבשמו. מדנקט לשון נקיבה אלמא דבשלמים אייבי ומיתה דאתי מקלה שייך בשלמים והלא אין מעילה בשלמים וי"ל דנהי דמעילה ליכא איסור דאורייתא מיהא איכא כדאמר בר"ה (דף כח.) בשופר של שלמים לא יתקע ואם תקע לא יצא משום דאיסורא רכיב עליה: **אמר** מרי שמעון הצדיק כו'. תרוייהו איסא עוין ר"ש אייבי בנזיר אמרא כדאמר לעיל וכ' אליעזר הקפר אייבי בטהור ר"ל דאמר"ל ולהכי לא קאמר דבר אחד אלא שיעה א' דבולהו ס"ל דנזיר חוטא אפי' מכבון דילהו ובה"ג אמרי' בהמוכר את הספינה (דף עח:): חרק חרק וכו' אין לאדם משום לשנוטת הלשון עוין קלא אחר לשון אומות ויהו כיון דלשון אומות אינו מתקנת: **דשגה** בחטאת. בלעבר של יין כי חוזר ומתחיל נזירות אי נמי שגה בחטאת דיין ובטומאה: כולן שיעה אחת הן. לאו דוקא שהרי שמעון הצדיק אין לאוכיה דטעמא אינו אלא אפלי ומ"ל דמדנקט כס ליה בבל יאכל ובבל יטמא ואיכא תשגה דלקלה אמא יטבור ומשני כי הא"ל דשמעון הצדיק דנדר נזירות לשם שמים מתחבה ולכך קרי ליה נדבה בלשון נדר [וש"כ] "בנדרי בשרים" אמרי לא אמר כלום אף כי אמא זה אינו מתכוין לשם שמים מופס שפיר הלשון כיון שיש בשרים שנדרים נזירות לשם שמים מידי דהוה מנדבה בשרים דקרבן לפירום הר"ל אליעזר וכדפרישנא לעיל וי"ל דמ"מ נדר לא מיקרי כלל דנדר משמע מה שאדם נודר מלאכת שמים ומתקבל אבל בשרים הוא דמשמע מתחבה וכן מתוס' קתני בנדבת בשרים לא אמר כלום לפי שאין בהם שאין מוכרים בלשון נדבה ואומרים הרי זו עולה מ"מ לא מיקרי נדבה משום שאין מוכרים מנדבת לשם מתחבה רק מדלגת יקומים מעוטיתיהם בנדבת בשרים אינו קרוין נדבה לפי שאין מוכרים מתחבת המקום כדלי בשרים אמי אינו קרוי נדר אינו מתחבה (אלא) קרוי נדבה ולכך קרי נזירות בשרים נדבתם אמ"ג דבלאו נדר אמי דבר נזירות בלשון נדר הוא: (הדברים כתן בס שלא בסדרן וכל"ל בדף מ ע"ב ד"ה בהלל הקרן כו' אמ"ל ד"ה בשאן מוסיין כו'. אמ"ל ד"ה ואמנם"ל כו' ד"ה נדבה וד"ה ר' יהודה ד"ה אמר אחיי כו' אמ"ל ד"ה בשנה בחטאת אמ"ל ד"ה מכל מקל): **וכן** הוא אומר בחלב אמר בדא אלנו. וכה"ג ב' מתקבל בשלמא: ה"ל דלא ליתא קרבן וליתא קרבן דלמא אמר קרבן לה' ולא אמר קרבן. ולהי בעמתא שייך בבולהו [כמו] בנדרים כדאמר הס"ם בגזיר דלא ליתא לה' בכיני גזיר בדכתיב גזיר לה' (במדבר ו) ואמרם דלא ליתא לה' מרם דכתיב אמר ומרם אינ לה' (ויקרא כז) וכן שבועה דכתיב שבועת ה' תהיה וגו' (שמות כב) ומשום דעיקר מכילתין בנדרים נקט לפרושי הכי בנדרים דוקא:

מ"ד